

למעליותא לומר לך מה נדה חוזרת להכשרה אף הם עתידין לחזור להכשרן, מ"מ בעוד חלאת עונותיהם עליהם הם מאוסים ומשולחים מלפניו ית' כדכתיב כי שנא שלח אמר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וכ"ש מי שיש בידו גלוי עריות הנקרא עבירה סתם כאז"ל סימן לעבירה הדרוקן כי הוא עובר על דעת קונו, וגם הוא לשון עברה ואין עברה אלא גיהנם דכתיב יום עברה היום ההוא לומר שאין ביעורו אלא שריפה בגיהנם בהיותו שנאוי ומתועב ומשוקץ לפני המקום כאז"ל אלקיהם של אלו שונא זמה הוא. ולכן עונשו עצום מאד כד"א (מלאכי ב', י"א י"ב) בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל וגו' יכרת ה' לאיש אשר יעשנה וגו' וזאת שנית תעשו כסות דמעה את מזבח ה' וגו', ירצה הבא על הנכרית הוא בוגד ומורד בקונו וענוש כרת להשמיד פריו ממעל ושרשיו מחתת כאז"ל בפ"ק דסוטה זנותא בביתא כקריא לשומשמי. (פרש"י תולעת של שומשמן האוכלתן, כך הזנות מחריב הבית) ולא עוד אלא שאין הארץ הקדושה יכולה לסבול אותו כדכתי' בפרשת עריות ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה, ובגלל הדבר הזה נשאר הבית חרב באין זבח ומנחה, זה"ש וזאת שנית תעשו כסות דמעה את מזבח ה' וגו' ולכן תולעתו לא תמות ואשו לא תכבה כנגד אש המזבח שכבה בגללו. הנה רואה בעיניך כי מי שנכשל בעבירה הגדולה הזאת הוא מתרחק מן הקדושה ונוטה לצד הקליפה, וזכר לדבר נא"ף עולה בגימ' ס"מ כמ"ש בשל"ה.

ביאור פסוקים נואף אשה חסר לב וגו'

ובזה יובן הפסוק נואף אשה חסר לב משחית נפשו הוא יעשנה, ויש לדקדק בפסוק הזה מהו נאף אשה דהל"ל נואף סתם וכי מעלה על דעתך שינאף את האבן או את העץ, וא"ת שיש כמה מיני נאוף כדאי' בפ"ב דנדה תנא דבי רבי ישמעאל לא תנאף לא יהיה בך נאוף בין ביד בין ברגל, כ"ש דהל"ל נאף סתם לרבות כל מיני נאוף, ועוד האי יעשנה אהיכא קאי. אמנם כוונת הכתוב לרמוז על ראה חולה הנמשכת מקרה לילה שאדם מטמא עצמו בטומאה זו בסבת הרהורי עבירה הקשים מעבירה כדאי' בפ"ק דע"א ת"ר ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי קרי בלילה שבוה הוא נואף עם אשה רעה היא לילית הנאחזת בו וכורתת ברית עמו כאז"ל אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, והיינו דכתיב נואף אשה האשה הידועה שיש זונה ונצורת לב אשר נפש יקרה תצוד והוא חסר לב שלא ידע כי בנפשו הוא, וזה"ש משחית נפשו הוא יעשנה כלומר שמשחית נפשו בעשותו זאת האשה כלי הלא זה חטאתו וזה פריו שימצא אחריו שידין ורוחין הנבראים מטפות קרי שלו ונקראים נגעי בני אדם אשר נאחזים בנשמתו באמרם כי אתה אבינו, אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה, זה"ש נגע וקלון ימצא כמ"ש בענין שבנא שמה תמות ושמה מרכבות כבודך קלון בית אדונך, ואמרו עליו בפ' זה בורר אר"א שבנא בעל הנאה היה, כתיב הכא לך בא אל הסוכן וכתיב התם ותהי לו סוכנת, ואמר עליו הכתוב צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ רחבת ידים לרמוז שירד לגהינם שהוא מקום רחב ידים כאז"ל כל העולם כלו ככסוי קדרה לגהינם, ויהא נדון בו לדורי דורות, וזה שמה תמות וגו' ולא כשאר פושעי ישראל דאמרינן עליהו בפ"ב דעירובין דמחייבי דינא דגהינם חדא שעתא ואתי אברהם ושקיל להו, אבל הוא יהיה כישראל הבא על הנכרית שישאר שם לחרפות ולדראון עולם, זה"ש וחרפתו לא תמחה כלומר הערלה שחרפה היא לנו לא תסור ממנו באופן שאברהם לא יכירנו ולא יעלנו משם.

(מסורה של שני למחות)

ודבר זה הוא רמוז במסרה שני למחות חד בחירק וחד בפתח ולא דבר ה' למחות את בני ישראל, ודרכיך למחות מלכין, ויהיה הרמז הן אמת כי הא"ל ית' חפץ חסד הוא וחשב מחשבות לבלתי ידח מבני ישראל נדח ולא יהיו משועבדים תחת החיצונים כי כל ישראל בני מלכים הם ומושלים על האחרים ולא אחרים מושלים בס' אך ורק מיעוט הוא שאם תנאף ותתן לנשים חילך ימחה שמך מכלל